D R A G O S T E ŞI SACRIFICIU

MAURICE AUBIN

I. UN DINEU NU PREA REUŞIT

În mijlocul imensului Colorado, în pustiul alb al zăpezilor eterne, parcă în ciuda acestei naturi sălbatice, oamenii îşi asumaseră formidabila iniţiativă a construirii unui nou drum de cale ferată, care urma să lege Atlanticul de Pacific. Izolat de lume, la o altitudine foarte mare, în singurătatea îngheţată, care se întindea de la Munţii Stâncoşi până la înaltele platouri Utah, un grup important de pioneri curajoşi lucrau de la începutul primăverii, deci timp de peste şase luni, la stabilirea unor tranşei adânci şi la perforarea unui lung tunel pe sub zdrobitoarea barieră de granit, care era dominată deasupra lor de păduri inaccesibile.

Conducerea tehnică a acestor lucrări fusese încredinţată unui tânăr inginer, John Keith, ale cărui inteligenţă şi capacitate erau demult recunoscute, dar a cărui ambiţie de a parveni la o situaţie înaltă era tot atât de celebră. Alături de el, cu aspiraţiuni modeste faţă de viitor, dar mai scrupulos la îndeplinirea datoriilor sale, Jack Huston, şeful personalului, însărcinat cu partea administrativă a întreprinderii, cu contabilitatea, serviciul sanitar şi aprovizionarea. Deşi de caractere complet diferite, cei doi tineri erau legaţi printr-o camaraderie prietenească.

Se mai afla la Summit Camp o personalitate importantă, a cărui autoritate era superioară celor doi amici, deoarece Mister Archibald Mac Farley, preşedintele companiei de construcţii, venise să-li se alăture, de mai multe luni, în austera lor singurătate.

Preşedintele declarase că nu va împiedica cu nimic prerogativele lor şi nici nu se va amesteca direct în îndeplinirea operei pe care ei erau însărcinaţi să o ducă la bun sfârşit.

Mister Mac Farley era un bătrânel simpatic, cu toate aparenţele care de la prima vedere erau contrarii, deoarece accesele de gută îl făceau adeseori să-şi iasă din fire. Din cauza surmenajului pe care şi-l impusese în toată cariera sa, doctorul îi prescrisese un repaus absolut, insistând asupra faptului că n-ar avea nimic împotrivă, dacă preşedintele şi-ar petrece odihna pe locuri înzăpezite. Acest lucru l-a făcut pe Mister Mac Farley să se instaleze la Summit Camp. Atât pentru ameliorarea sănătatea sale, cât şi pentru că avea posibilitatea de a urmări la faţa locukui mersul lucrărilor.

Căsătorit târziu şi văduv de mai mulţi ani, el avea o singură fiică, asupra căreia se concentra întreaga lui iubire. Ginette avea douăzeci de ani şi era de o frumuseţe răpitoare. Cu toate că adulaţia al cărei obiect era şi succesele mondene pe care le cunoscuse de la intrarea ei în societate ar fi putut să o facă o fiinţă încrezută şi mândră, Ginette rămăsese aceeaşi fată cuminte şi drăguţă. Desigur că, întocmai tuturor fetelor de vârsta ei era cochetă, dar această înclinaţie spre mondenitate nu-i pervertise sufletul.

Când Mister Archibald Mac Farley, tatăl ei, îi vorbise pentru prima oară despre proiectul de a se izola pentru o perioadă mai îndelungată pe înaltele platouri din Colorado, propunându-i ca în acest timp ea să rămână la New York, Ginette a protestat violent că nu se poate să-l lase singur în sălbăticia aceea şi că de altfel perspectiva acestui aşa-zis exil, în care va putea cunoaşte o existenţă nouă, îi era forte bine venită.

Abia tatăl şi fiica se instalaseră în acele case de lemn construite pentru uzul personalului că Ginete a ştiut, cu ingeniozitatea caracteristică femeilor, să facă din acest adăpost provizoriu o locuinţă agreabilă şi chiar prevăzută cu oarecare confort.

Cât timp a fost vreme frumoasă, tânăra fată nu a avut nici un motiv să e supere. Era fericită să poată respira din plin aerul sănătos al munţilor şi să se plimbe peste tot, întovărăşită de John Keith şi Jack.

Huston, care se ofereau cu bucurie s-o conducă pretutindeni, atunci când ocupaţiile unuia sau ale altuia le lăsau un timp liber.

Dar zilele frumoase se sfârşeau şi apropierea iernii începea să se facă tot mai aspru simţită. Timpul urât o obliga de multe ori pe Ginetre să renunţe la plimbările care-i plăceau atât de mult. Întunericul a venit mai repede şi orele deveneau plictisitoare şi lungi. Totuşi, tânăra fată nu voia în ruptul capului să cedeze în faţa neplăcerilor şi deprimării. Serile fiind mereu tot mai apăsătoare, căuta să le organizeze

în aşa mod, încât să mai îndepărteze ceva din monotonia lor plictisitoare.

Într-una din aceste zile, în timp ce stătea ghemuită între pernele unui divan, şi privirea îi alunecase visătoare de pe rândurile cărţii pe care o citea, a sărit dintr-o dată în sus şi a fugit către tatăl ei, care nu departe de locul unde se odihnea Ginette era ocupat cu expedierea corespondenţei.

- O idee, tăticule, a exclamat ea. Dacă am invita astă-seară pe Keith şi Huston la dineu ?. Tovărăşia lor ne-ar mai înveseli.

Mister Farley îşi dădea destul de bine seama că viaţa la Summit Camp era destul de monotonă pentru o tânără fată şi admira adesea voioşia cu care fiica sa o suporta. Aşadar, s-a grăbit să-i îndeplinească dorinţa.

-Dacă-ţi face plăcere, eu n-am nimic împotrivă. Apreciez pe aceşti doi tineri şi mi-ar veni bine să pot pălăvrăgi cu cineva în jurul unei mese copioase.

Subliniase în mod special acele cuvinte, deoarece era supus unui sever regim alimentar şi se bucura cu anticipaţie de perspectiva unei mese, care va permite să se despăgubească puţintel de bunătăţile de care fusese privat multă vreme.

- Atunci, dacă nu te superi, fă-mi te rog loc la birou ca să-mi redactez invitaţiile.

Bătrânul industriaş s-a ridicat de pe fotoliu cu multă greutate.

- Ah, a gemut el ce dureri am, Groaznice dureri.

Ginette l-a sprijinit drăgăstos, acoperindu-l cu şalul, pe care de la apariţia frigului aspru, bătrânul îl purta în permanenţă pe genunchi şi aşezându-se în faţa mesei, a redactat acest scurt bileţel către Joh Keith :

„Dragă prietene. Te rog fă-ne plăcerea şi vino diseară să cinezi cu noi. Nu uita să aduci cu dumneata o mare provizie de antren şi de bună dispoziţie. Mă plictisesc îngrozitor şi cred că singur dumneata mă mai poţi distra puţin. Ginette”

Ea a lipit plicul, apoi ironic, a scris un bilet asemănător pentru Jack Huston. A sunat după aceea chemându-l pe Chang, credinciosul servitor chinez adus de tatăl ei la Summit Camp.

- Du repede aceste două scrisori ... şi pregăteşte-ne o masă excelentă : vom avea lume la masă diseară. Să ştii că mă bizui pe dumneata.

Surâzând politicos, chinezul a promis să facă una din cele mai minunate mese din câte a pregătit în viaţa lui şi s-a grăbit să-şi îndeplinească comisionul. Abia a ieşit din cabană, că o detunătură formidabilă a izbucnit în atmosferă, zidurile s-au cutremurat, iar Archibald Mac Farley, zgribulit lângă sobă, s-a pomenit în cap cu o mică vază, care se afla pe o etajeră. Singura nemulţumire manifestată de preşedinte, ca şi a Ginettei de altfel, a fost un mormăit surd. Erau şi unul şi altul deja obişnuiţi cu aceste explozii de mină, care zilnic făceau să răsune toate ecourile munţilor şi să se cutremure cabanele campamentului.

De data aceasta explozia a fost mai violentă ca de obicei şi câţiva dintre muncitorii care se găseau la intrarea

tunelului au dat semnificativ din cap, murmurând ceva. Huston observându-i, s-a adresat amicului său ;

- Dragul meu Keith, a făcut el, am constatat că oamenii au început să murmure. Sunt îngroziţi de puterea din ce în ce mai mare a exploziilor.

Inginerul a dat din umeri :

- Aş ! Lasă-i să murmure. Eu ştiu mai bine decât ei dacă e vreun pericol. Ştiu cât de departe pot să merg şi ce trebuie să fac.

Fără a mai insista asupra acestui subiect, cei doi tineri ajunşi în faşa barăcii celei mari, unde erau instalate birourile lor, precum şi locuinţa lor personală, şi-au strâns prieteneşte mâinile şi fiecare s-a retras în camera sa. Aici, şi unul şi celălalt au fost agreabil surprinşi să găsească invitaţia fermecătoarei fiice a preşedintelui. Perspectiva unei seri petrecute în tovărăşia ei, mai ales că nici unul nu ştia despre identica invitaţie făcută celuilalt, era încântătoare. Atât John Keith, cât şi Jack Huston îşi închipuiau, fiecare la rândul său, că sunt favoriţii tinerei fete... Au depus de aceea o grijă deosebită la aranjarea toaletei şi la ora şapte precis amândoi sunau la uşa lui Mister Mac Farley.

Fermecătoare în rochia de seară, Ginette i-a primit cu o graţie surâzătoare şi imediat fata a fost acaparată de atenţia celor doi prieteni. În timpul dineului ei nu se ocupau de altceva decât de a amuza. Rivalizând prin a se face mai mult plăcuţi fetei prin veselie şi galanterie, iar Archibald Mac Farley, care-şi propusese să discute cât mai mult cu cei doi subalterni ai săi, s-a văzut complet neglijat. Preşedintele

abia dacă a avut ocazia să plaseze unul sau două cuvinte. În sfârşi, când tânăra fată s-a ridicat pentru a servi cafeaua şi cum Huston s-a ridicat s-o urmeze pentru a o ajuta, stăpânul casei l-a reţinut pe Keith, care voia să facă acelaşi lucru, şi l-a întrebat :

- E adevărat că e vorba să fie trimise de aici pe timpul iernii toate femeile din campament ?

- Da, e perfect adevărat, domnule preşedinte. Ideea aceasta e a lui Huston, care crede că femeile nu vor putea să suporte rigorile iernii. Din partea mea ar fi putut să rămână cu toate aici.

Inginerul a apăsat în special pe aceste cuvinte, aruncând o privire geloasă spre camaradul său, care în clipa aceea acapara bunele graţii ale Ginettei. Distrasă de la flirt de această noutate neprevăzută, fata a strigat :

- Cum, expulzaşi femeile ? Dumneata, domnule Huston, ai hotărât acest lucru ?

- Da, domnişoară. Nu trebuie să uitaţi că în calitatea mea de şef al personalului sunt răspunzător .

Enervată, Ginette l-a întrerupt :

- Nu văd ce ar risca femeile rămânând aici.

Pentru a-i fi pe plac, John Keith s-a arătat de aceeaşi părere :

- Evident. Desigur că femeile sunt mai puţin rezistente decât noi bărbaţii, totuşi Huston îşi exagerează teama.

- Cu alte cuvinte, a răspuns rece acesta, dacă aşa după cum bănuiţi, eu nu mă pricep la rezistenţa femeilor, pot să vă asigur însă că-îmi dau prea bine seama de ceea ce

înseamnă o iernare în aceste locuri îngheţate, atunci când toate mijloacele de comunicaţie sunt rupte ... Credeţi-mă, Miss Mac Farley, hotărârea mea a fost luată după multă gândire şi nu vreau să realizez cu ea decât binele tuturor.

- Nu sunt de aceeaşi părere cu dumneata şi găsesc că e neomenos să lipseşti de femeile şi de copiii lor o parte din muncitori, care la înapoierea lor acasă de la lucru regăsesc în primirea familiei toată bucuria de care au nevoie. În orice caz, eu rămân şi vă asigur că rezist tuturor rigorilor iernii, pe care va trebui să o suporte şi tatăl meu.

Ginette vorbise cu ton aproape agresiv, poate că pentru că simţea oarecum vexată la bănuiala că Huston ar fi încercat să o expedieze şi pe ea în ţinuturi mai calde. A dat din umăr, pe când şeful personalului îi răspundea .

- Măsurile luate pentru personal nu vă privesc nicidecum pe dumneavoastră. Totuşi, v-aş sfătui să plecaţi de aici.

Nemulţumit de turnura pe care o căpăta această mică discuţie, Archibald Mac Farley, chemând câinii, a încercat să facă o diversiune, schimbând subiectul convorbirii. Totuşi, în tot timpul serii tânăra fată a continuat să se arate supărată pe Jack Huston, rezervându-şi toate zâmbetele pentru John Keith.

II. HOTĂRÂRE CONTROVERSATĂ

Timpul devenea din ce în ce mai rău. Zăpada continua să cadă neîncetat şi ultimele convoaie care aduceau alimente şi materiale nu izbuteau să circule decât cu greu pe anumite părţi ale liniei ferate, care de la Dominion, ultima staţie

situată în vale urca pe mai multe zeci de kilometri până la Summit Camp.

Într-o dimineaţă, la o săptămână după dineul de la Archibald Mac Farley, funcţionarii şi muncitorii întreprinderii, ducându-se la posturile lor, au putut să citească pe zidurile direcţiunii următorul ordin de serviciu, dat din 25 octombrie. :

„Având în vedere rigorile sezonului de iarnă, toate femeile şi copiii trebuie să părăsească, luni 30 crt., campamentul. Un tren special va pleca în acest scop la ora 9 dimineaţa, în ziua de mai sus, spre Dominion, unde societatea va pune la dispoziţia femeilor şi copiilor locuinţe speciale. Jack Huston” .

- Nostim ! a izbucnit Mathias Grringer, un bătrân contramaistru, iată-mă, a continuat el, debarasat de teribila mea jumătate.

Acesta era torturat de o vajnică soţie, atât mai importantă prin statură, pe cât părea de slabă, şi care de ani de zile îl tiraniza. Trebuie să mărturisim însă că dacă bătrânul Grringer saluta cu entuziasm

hotărârea care-i aducea o independenţă relativă, existau destul de mulţi din acei care nu erau mulţumiţi. Pentru aceştia, după cum prevăzuse Ginette, ordinul de serviciu aducea o schimbare radicală în existenţa lor, în cele mai dragi obiceiuri ...

Nu s-au auzit totuşi nici murmure şi nici proteste. Şeful personalului ştiuse să se facă stimat şi iubit prin binevoitoarea lui atitudine, precum şi prin dreptatea pe care

o acorda fiecăruia şi toţi îşi dădeau seama că hotărârea nu i-a putut fi dictată decât de raţionamente de ordin general. În faţa cărora trebuiau să se încline. Singur Thomas Foster, tânărul secretar al direcţiei a manifestat o emoţie violentă. El era căsătorit abia de un an şi cu o seară înainte soţia sa îi dăruise un fiu, faţă de care îşi manifesta toată bucuria şi orgoliul său ... Era imposibil să fie obligaţi mama şi copilul ca să plece, întrucât s-ar fi putut ivi grave complicaţii. Întovărăşit de doctorul Carter, medicul campamentului, el s-a dus să explice cazul lui Jack Huston, care bătându-l amical pe umăr, i-a răspuns :

Linişteşte-te, Foster ! E vorba de forţă majoră, aşa că soţia şi copilul dumitale pot rămânea la campament, unde ne vom însărcina cu toţii să-i îngrijim cât mai bine. Numai că având în vedere starea în care se află drumul, convoiul de la treizeci octombrie va fi ultimul, aşa că până la ivirea primăverii orice legătură a noastră cu lumea este ruptă.

*

În ziua fixată, la staţia încă rudimentară de la Summit Camp se putea observa spectacolul dureros al despărţirilor. Femei şi copii plângeau, în timp ce bărbaţii îşi muşcau nervos mustaţa, silindu-şi să-şi ascundă emoţia. O notă comică a fost remarcată prin apariţia lui Mathias Grringer, care încovoiat sub greutatea valizelor teribilei sale consoarte înainta cu greu. El îşi unea eforturile împreună cu şeful de tren pentru a o instala într-un compartiment pe corpolenta şi irascibila matroană, care nu înceta să vorbească chiar şi

după ce uşa a fost închisă şi vechiul contramaistru s-a grăbit să iasă din raza ei de vedere.

Ginette ţinuse să asiste şi ea la plecarea „exilaţilor”. Când trenul a pornit, ea s-a întors spre Jack Huston şi zâmbind, i-a spus :

- Iată ultima mea şansă îndepărtându-se, dragă prietene.

El s-a făcut că nu remarcă ironia destul de transparentă, şi privind în faţă i-a răspuns, nu fără tristeţe :

- Aş vrea să nu regreţi niciodată că ai rămas aici. Nu se ştie ce poate rezerva viitorul apropiat şi nu e exclus ca dumneavoastră să le invidiaţi cea dintâi pe cele care m-au ascultat şi au plecat la Dominion.

- E o sfidare ? Ei, bine, o accept. Fii liniştit, de altfel, dacă voi fi la ananghie am să ştiu să mă descurc singură.

*

Izolat de lumea de care nu mai era legat prin firul fragil al telegrafului, acum pământul se pregătea să înfrunte marea probă a iernatului, Zăpada acoperise printr-o cădere continuă drumurile care duceau spre vale. Căsuţele ce serveau de adăpost pionerilor nu mai erau decât mici pete întunecoase în deşertul alb care se întindea în depărtare şi era în fiecare dimineaţă o muncă obositoare pentru echipa specială de muncitori să degajeze împrejurimile. Încântată de grandioasa frumuseţe a toaletei iernii pe aceste ţinuturi dezolante, care se desfăşura în faţa ochilor ei, Ginette a uitat neplăcerile din primele zile şi s-a felicitat că se împotrivise lui Huston, tratându-l de la plecarea trenului cu cea mai mare răceală, în ciuda simţămintelor sale contrarii. Îi plăcea

să străbată din nou drumurile munţilor în tovărăşia lui John Keith, când cerul era luminos şi inginerul avea timp s-o conducă. Făcea adesea dese vizite la Emma Foster, care puţin câte puţin îşi revenea în puteri, dar care era dezolată că doctorul Carter îi interzisese să-şi alăpteze singurul copil. Era de altfel mişcător să-l vezi câteodată pe Tomy, tânărul ei soţ, în care simţământul patern era foarte mare, cum se îngrijea în fiecare zi de o rezervă de lapte condensat.

În acest timp lucrările continuau încet, penibil, din cauza rigorilor iernii. Keith atacase o stâncă puternică, prin care urma să realizeze o tranşee şi pentru a termina mai repede, el mărea progresiv puterea explozibililor, ce se succedau din ce în ce în ce mai tari. Jack Huston a început să se neliniştească, deoarece el observase că aceste explozii violente începeau să producă periculoase cutremure. Dar când încerca să atragă atenţia lui Keith asupra unui pericol pe care el îl socotea ameninţător, acesta se mulţumea să-i răspundă pe un ton tranşant, că-şi cunoaşte meseria.

- Toată cariera mea, spunea inginerul, depinde de execuţia lucrărilor. Vreau să stabilesc un veritabil record. Dacă te-ş asculta, dragă prietene, peste un an am fi la acelaşi punct ca şi acum.

Cei doi tineri se duceau aproape în fiecare zi la ora patru la ceai în cabana lui Archibald Mac Farley şi Ginette, cu toate că se arăta mai drăguţă cu Keith, era departe de a-l neglija pe Huston. Unui observator atent nu-i era însă greu să vadă că sub ironiile cu care adeseori se amuza, şeful personalului era bărbatul înspre care i se îndrepta în secret preferinţele.

Într-o zi după-amiază, văzându-l indispus, ea a glumit :

- Ce s–a întâmplat, sărmanul meu Huston ?

Ţi s-a lungit figura în aşa hal încât pari un diavol. Sau poate, întâmplător, ai început să regreţi „expulzările”, cu care ai procedat atât de riguros ?

Abia şi-a terminat fraza, că a răsunat una din acele detunături care se auzeau în mod obişnuit, dar mai puternică, mai zguduitoare. Ginette a scăpat ceaşca din mână, dar imediat ea a început să râdă, deoarece şi de data asta tatăl ei s-a pomenit în cap cu o statuetă, din fericire uşoară, pe care zguduitura o făcuse să cadă de la înălţimea bibliotecii.

- Drace, a murmurat el, era să-mi spargă capul. Ar trebui să înceteze cât timp mă aflu eu aici.

Jack Huston n-a avut timp să răspundă la întrebarea ironică a Ginettei, El s-a apropiat repede de fereastră, care rău închisă, se deschisese brusc. A aruncat o privire neliniştită asupra înaltelor mormane de zăpadă şi a zis :

- Ţi-am mai spus de mai multe ori, fără succes, de temerile mele. Keith, este timpul să le iei în serios. Gândeşte-te că sus pe munţi sunt milioane de tone de zăpadă, pe care cel mai mic dezechilibru le poate pune în mişcare. Dacă aceste mase se vor dezrădăcina şi vor începe să alunece, catastrofa zdrobitoare va fi fatală şi definitivă.

Enervat de insistenţa camaradului său care voia să-l pună în gardă faţă de un accident, a cărui probabilitate el nu voia să o admită, în plus iritat că observaţia i se făcuse în prezenţa Ginettei, inginerul s-a supărat şi a răspuns sec :

- Dragul meu, eu sunt însărcinat cu partea tehnică, iar dumneata: numai cu cea administrativă şi personalul. Nu mă amestec în afacerile dumitale, aşa că te rog să mă laşi în pace cu ale mele.

- Tocmai că de datoria mea este să veghez asupra siguranţei oamenilor şi să nu las să fie ucişi nici unul.

- Baliverne. De săptămâni întregi aruncăm stâncile în aer şi nu s-a produs nici cel mai mic accident.

Acest argument a părut hotărâtor pentru Ginette, Ea a vrut să taie discuţia şi a intervenit zâmbitoare :

- Sper să nu faceţi din acest diferend o afacere personală. Din moment ce domnul inginer şef afirmă că nu-i nici un pericol, trebuie să-l credeţi...

- Desigur, a admis Archibald Mac Farley. John Keith îşi cunoaşte meseria, ce naiba,.şi are cu siguranţă sentimentului răspunderii, ca să nu ne expună pe toţi riscurilor unei catastrofe. Faceţi-mi plăcerea să uitaţi de această ceartă şi strângeţi-vă mâinile. Nu-mi plac fricţiunile şi aici mai mult decât în altă parte. În acest adevărat deşert trebuie să trăim în înţelegere şi fără certuri.

Huston a întins mâna colegului său, dar încăpăţânat, el a spus :

- Fă-mi numai o mică concesie, Keith şi micşorează puţin încărcătura minelor explozive ... Numai puţin. Îmi promiţi ?

- Dumnezeule, dar eşti obsedat, prietene. Când ai o idee în cap, a suspinat inginerul. În sfârşit, vom vedea ...

III. AVALANŞA

În ciuda promisiunii sale destul de vagi, de a consimţi să-şi micşoreze explozibilele, John Keith n-a dat nici un ordin pentru reducerea puterii dinamitei. Se părea că uitase complet că a fost măcar vorba despre aşa ceva şi evita orice convorbire în legătură cu acest subiect. Jack Huston însă era departe de a se mulţumi de încrederea pe care inginerul o afirmase despre lipsa oricărui pericol şi nu înceta să observe cu grijă redutabilele păduri asupra cărora zăpada se depozita abundent.

Într-o zi, cum nici o treabă urgentă nu-l reţinea, a acceptat să se aventureze în tovărăşia lui Tomy Foster la o oarecare distanţă de campament. El a simţit deodată o impresie aproape dureroasă de gelozie, observând la o distanţă de câteva sute de metri, la poalele gheţarului cel mai înalt, pe Ginette şi Jack Keith, care se fugăreau veseli pe vasta întindere albă amuzându-se să se bombardeze cu bulgări de zăpadă. El a priceput imediat : greii nori cenuşii care acopereau de multă vreme cerul se risipiseră deocamdată şi soarele strălucea neobişnuit. Tânăra fată nu putuse rezista plăcerii de a străbate puţin munţii şi inginerul găsise mijlocul de a se oferi s-o acompanieze. O clipă Jack a urmărit jocul lor cu privirea şi un surâs amar i-a contractat buzele, până în momentul când a văzut pe Ginette alunecând şi pierzându-şi echilibrul, iar pe John Keith repezindu-se spre a o susţine şi păstrându-i mâna în mâna lui mai mult timp decât era nevoie. Nu era desigur nimic vinovat aici, însă pentru a se sustrage acestui spectacol care îi era direct penibil, a întors privirea spre peisajul sălbatic şi grandios

care se întindea împrejurul său. În aceeaşi clipă s-a auzit o explozie, în timp ce pe dealul pe care-l contempla s-a produs o spărtură în zăpadă. El a apucat braţul tovarăşului său şi cu o voce pe care groaza i-o strangula, i s-a adresat agitat :

- Ascultă ... priveşte, Foster ... acolo este punctul periculos la care mă gândesc de mai multe săptămâni... Nu am spus nimănui din personal şi nici dumitale chiar, pentru a nu vă alarma, dar ... dar dacă se va produce o nouă explozie, va fi fatală, ca toate mormanele de zăpadă acumulate pe munţi să se prăbuşească ... Va fi o catastrofă nemaipomenită. De data aceasta va trebui ca Johb Keith să-mi asculte părerea. În orice caz, întrucât orice minut trece şi orice minut poate fi fatal pentru sute de oameni, aleargă cât mai repede la campament şi ordonă din partea domnului inginer şef să nu se mai pună nici un cartuş de dinamită. Aleargă, preiau asupra mea întreaga răspundere a acestei misiuni pe care ţi-am încredinţat-o.

Livid la gândul primejdiei care ameninţa mica lui familie, Tomy, fără a mai pierde o singură clipă, a început să fugă. Era de altfel înnebunit, deoarece în aceeaşi zi auzise pe un contramaistru spunând că în ziua aceea vor face să sară în aer „mai multe bucăţi mari".

Şi în timp ce se repezea cu toată viteza picioarelor sale spre campament. Huston la rândul său se grăbea să se îndrepte spre Keith, agitând braţele în semn de alarmă ..

Fatalitatea a vrut însă ca Foster să nu ajungă la timp spre a împiedica aprinderea unui nou cartuş de dinamită, mai puternic încărcat decât primul. O detunătură s-a repetat în

depărtare ... şi ceea ce Jack prevăzuse de multă vreme se împlinea. La început troienele de zăpadă au prins să alunece încet, apoi mormane mari s-au prăbuşit în blocuri enorme, cu o viteză din ce în ce mai mare şi cu zgomot de tunet.

Huston a ajuns la timp lângă colegul său şi de Ginette şi a putut să-i împingă şi să se adăpostească împreună sub o stâncă enormă. Puţin lipsea ca toţi trei să fie prinşi şi înghiţişi de formidabila avalanşă. Prin miracol însă au scăpat şi avalanşa s-a abătut numai asupra şantierelor şi a campamentului, pe care l-a zdrobit distrugând toată partea ce se găsea în drumul ei. Asta n-a durat decât câteva minute, care în mijlocul panicii generale, a gemetelor, a urletelor de groază puteau să însemne o eternitate de spaimă şi care erau suficiente să zdrobească o sută de vieţi omeneşti. Au urmat apoi câteva secunde de tăcere completă, mai tragică decât infernul zgomotului de adineauri şi după aceea au urmat nişte scene sfâşietoare. Răniţii, cu strigăte lamentabile, încercau să iasă din această zăpadă care-i acoperea şi care le putea servi de mormânt. Aceia care reuşeau aveau figuri vinete, ameţite şi crispate de groază.

Tomy Foster asistase neputincios de la o oarecare distanţă la această dramă rapidă.. Acum alerga înnebunit spre locul căsuţei în care îşi lăsase femeia şi copilul şi care dispăruse sub maldărul de zăpadă. El se întreba cu groază ce deveniseră cele două fiinţe scumpe, care erau toată viaţa sa şi care poate acum erau sufocate sau zdrobite. A chemat pe câţiva din cei salvaţi din masacru şi cu ajutorul lor a început înfrigurat la îndepărtarea zăpezii. După o oră de eforturi, au

scos la iveală o parte a acoperişului, în care au făcut o spărtură atât cât să poată trece un om Tomy a alunecat prin locul eliberat şi s-a aruncat în interior, cu inima agitată de cele mai funeste presentimente. Deasupra lui ceilalţi aşteptau neliniştiţi... Deodată a răsunat un strigăt de bucurie delirantă. Tânărul îşi descoperise soţia ascunsă într-un colţ al cabanei, strângând convulsiv copilul în braţe. Nefericita apucase momente groaznice şi era pe jumătate ameţită, în imposibilitate de a scoate un singur cuvânt. La vederea soţului ei sănătos şi care venea să o scape din această groaznică situaţie, ea şi-a ridicat ochii într-o binefăcătoare rugăciune, lăsând să-i picure lacrimi mari de fericire.

În acest timp, graţie unei periculoase gimnastici, Keith, Huston şi Ginette au reuşit să-şi părăsească adăpostul şi să se îndrepte spre ceea ce mai rămăsese din campament. Atât pe cât se putea observa, rămăseseră în picioare numai birourile direcţiunii, baraca ce servea de cantină, de ambulanţă şi casa în care Archibald Mac Farley îşi alesese domiciliul. Spre acest loc şi-au îndreptat tânăra fată şi cei doi tovarăşi, fără ca un singur cuvânt să fie schimbat între ei. Huston era încă sub emoţia uluitoarei catastrofe şi nu se putea gândi să adreseze colegului său nici cele mai simple reproşuri. Acesta îşi pierduse total mândria şi părea zdrobit sub greutatea ireparabilului dezastru, al cărui imprudent autor era.

Tatăl Ginettei, aşezat într-un fotoliu lângă sobă, trecuse prin momente de nedescris, din clipa în care violenţa celei de a doua explozii făcuse să sară în aer geamurile camerei în

care se afla. De pe scaunul său, el văzuse zăpada munţilor desprinzându-se şi avalanşa prăvălindu-se nebuneşte. Ştia că fiica sa se plimbă pe munţi şi fusese cuprins de groază la gândul pericolului în care se afla, încât în loc să se repeadă afară, aşa cum avusese intenţia în primul moment, spre a o căuta, el a rămas ţintuit în fotoliu, cu ochii scoşi din orbite şi incapabil să facă cea mai mică mişcare.

Văzând că preşedintele este în afară de orice pericol, Huston l-a lăsat în braţele fiicei sale, făcând semn lui Keith să-l urmeze spre a-şi da seama împreună de întinderea dezastrului şi pentru a organiza ajutoarele cele mai grabnice. Inginerul însă, zdrobit de remuşcare şi în prada celei mai cumplite disperări, era incapabil să presteze cel mai mic serviciu. Generos, în loc să-l certe, Huston se silea să-i redeştepte energia, vorbindu-i despre datoria care le revine amândurora, apoi voind să-i dea timpul necesar de a-şi reveni, şi întrucât nici el nu avea vreme de pierdut, a alergat spre locul sinistrului. Sub conducerea sa, răniţii au fost transportaţi în barăcile ambulanţei.Morţii au fost culeşi cu pioşenie şi depuşi alături într-un hangar. Salvaţii au găsit azil în cantină, iar menajul Foster a fost instalat într-o cameră de lângă birouri.

În timp ce Huston se împărţea în atâtea locuri, luând măsurile cele mai urgente, nici Ginette, nici tatăl ei nu au rămas inactivi. Tânăra fată şi-a dat seama despre serviciile pe care le-ar putea aduce şi mu a ezitat nici o clipă ca să se propună doctorului Carter ca infirmieră. Archibald Mac Farley, liniştit în privinţa fiicei sale, şi-a regăsit energia de

altădată. El şi-a dat seama acum că ar fi trebuit să asculte cu mai multă atenţie observaţiile lui Huston, în loc să se încreadă orbeşte în afirmaţiile optimiste ale inginerului şef. Dar acum nu era momentul potrivit pentru regrete. Va vedea mai târziu asupra cui cad responsabilităţile. Acum cel mai important i se părea distrugerile suferite de magazia de alimente. Chiar dacă s-ar fi stabilit raţii pentru toţi locuitorii din Summit Camp şi tot nu rămânea hrană decât pentru maximum patruzeci şi opt de ore.

- Telegrafiaţi imediat la Dominion, a ordonat el. Comunicaţi catastrofa şi comunicaţi că avem nevoie e un transport de ajutoare, care trebuie să sosească aici cu orice preţ.

Ordinul acesta era însă mai uşor de a fi dat decât să se execute. Jim Patt, tânărul telegrafist al Summit Campului, a anunţat cu vocea strangulată :

- Dominion nu răspunde, domnule preşedinte. Linia a fost ruptă cu siguranţă.

- Blestem ! a lăsat să-i scape Archibald Mac Farley, care înjura acum pentru prima oară în viaţa lui.

El a pornit în căutarea lui Jack Huston, pe care l-a găsit la ambulanţă şi în câteva cuvinte l-a informat despre cele ce s-au întâmplat. Tânărul nici de astă dată nu şi-a pierdut sângele rece.

- Trebuia să prevedem că avalanşa va distruge vreo câţiva stâlpi ai telegrafului. E nevoie să mergem acolo unde linia a fost tăiată şi s-o legăm încă înainte de a se face seara. Jim Patt şi Franck Gordon, pe voi contez să faceţi treaba acesta

... Veţi semnala la Dominion station situaţia în care ne găsim.

Cei doi specialişti erau gata să îndeplinească importanta misiune care le fusese încredinţată. În mai puţin de o oră erau echipaţi şi au pornit la drum.

Dar potecile care până în ziua aceea le fuseseră familiare deveniseră aproape impracticabile şi marşul se îngreuna cu dificultăţi mult mai mari decât ar fi putut să bănuiască. Noaptea sosise în momentul când cu preţul unor eforturi supraomeneşti, ei ajunseseră pe locul unde firele fuseseră rupte ... Odată cu lăsarea nopţii a izbucnit o teribilă furtună de zăpadă însoţită de un vânt glacial

Pe dibuite, vitejeşte, cei doi curajoşi pionieri au încercat în mai multe rânduri să restabilească comunicaţia cu Dominion graţie aparatelor lor portative. Elementele naturii trebuiau să ţină seama de devotamentul lor. A sosit totuşi momentul când la capătul puterilor, incapabili să termine opera lor de salvare, epuizaţi, îngheţaţi, neavând nici forţa de a încerca să se înapoieze, ei au căzut în imensitatea deşertului alb, pentru a nu se mai ridica ...

IV. SEMNE DE REVOLTĂ

Primele luciri ale zorilor i-a surprins pe Huston şi Keith, ieşit în sfârşit din lunga sa stare de neputinţă, instalaţi în faţa aparatului de telegrafie.

Îşi petrecuseră toată noaptea în zadarnica aşteptare a unui apel telegrafic şi a unui răspuns şi se întrebau cu o teamă din ce în ce mai mare ce putea însemna această tăcere şi ce

deveniseră Gordon şi Jim Patt la mijlocul furtunii care continua să facă ravagii. Un voluntar, bătrânul contramaistru Edwin Rough, şi-a propus spontan să pornească în căutarea lor şi oferta lui a fost primită, cu atât mai mult, cu cât situaţia devenea din ce în ce mai ameninţătoare. Puţinele alimente care mai rămăseseră fuseseră rezervate răniţilor. Ceilalţi oameni, care nu mâncaseră aproape nimic încă din seara trecută, au trebuit să se mulţumească dimineaţa cu câţiva morcovi, şi aceştia distribuiţi cu destulă zgârcenie, începând să murmure şi să ameninţe. Temându-se de o revoltă, Huston s-a dus în mijlocul muncitorilor pentru a cere calm şi răbdare. În aceeaşi clipă, un individ cu fizionomie bestială, un anume Bull, care nu numai o dată dăduse dovadă de obrăznicie şi de ură instinctivă asupra conducătorilor întreprinderii, începuse să agite spiritele.

- Toate acestea, spunea el, sunt din cauza lui Keith, care în loc de a se gândi la siguranţa noastră, a preferat să patineze cu fiica bătrânului Mac Farley prin munţi. Frumosul inginer care a vrut să ne ucidă pe toţi graţie blestematelor ale explozii, fără să mărturisească cea mai mică remuşcare.

Keith, care-l întovărăşea pe colegul său auzise. El ar fi vrut să se repeadă asupra aceluia care îndrăznea să se exprime astfel pe seama sa, dar în aceeaşi clipă a înţeles că nu are acest drept. Omul l-a văzut şi s-a îndreptat spre el ameninţător. Cu pumnii strânşi. Huston şi-a dar seama de gravitatea situaţiei. El era revoltat şi din cauza aluziei pe care nemernicul o făcuse la adresa Ginettei şi s-a hotărât să

taie scurt această scenă, într-o manieră forte. Apucându-l pe Bull de umeri. L-a întors spre el şi i-a poruncit :

- Cere scuze imediat pentru tot ceea ce ai spus.

- Odată cu capul !

- Atunci cu atât mai rău pentru tine.

Totul a decurs rapid. Tânărul şi-a trimis pumnii înainte şi fără nici o singură ezitare, a început să lovească în obraznic, dându-i o corecţie suficientă

pentru a-i lămuri şi pe camarazii acestuia dispuşi să-l imite şi să înţeleagă că faptul n-ar fi defel recomandabil. Cu obrajii tumefiaţi, nasul însângerat, Bull s-a prăbuşit la pământ. A încercat apoi penibil să se ridice, cu intenţia evidentă de a-şi lua revanşa prin care ştie ce mijloc mârşav. Dar înainte de a apuca să se ridice, Huston, pentru a lămuri şi mai bine spiritele agitate, a chemat cu un gest pe doi muncitori şi le-a ordonat cu voce energică :

- Închideţi-l pe acest individ în capera de la capătul sălii. Avem aici alte treburi decât să ne ocupăm de tulburătorii ordinei. Acelaşi procedeu îl voi folosi pentru oricine se va purta în felul lui Bull.

Ordinul lui Huston a fost imediat executat, şi în ciuda furioasei sale rezistenţe, Bull s-a văzut redus la neputinţă. Niciun om n-a mai murmurat. Autoritatea şefului anihilase orice urmă de revoltă.

- Şi acum, prieteni, a reluat Huston, pe un ton mai moale, ţin să vă reamintesc că am fost întotdeauna un bun camarad al vostru. Ajutaţi-mă în loc de a vă revolta şi vom ieşi curând din impasul în care ne găsim.

Sosirea lui Tomy în acel moment a făcut diversiunea necesară. Tânărul aducea triumfător o cutie cu lapte condensat pe care o descoperise ...

- Ce, a strigat Tomy, nu pricepeţi ? Micuţul meu, graţie acestui lapte, va putea fi hrănit până la sosirea ajutoarelor. Aceste cuvinte simple pronunţate naiv au fost suficiente pentru a emoţiona sufletele aspre ale muncitorilor care se găseau acolo.

Ei nu se gândiseră până atunci decât la propria lor situaţie disperată, fără a-şi aminti de micuţul lui Tomy, a cărui existenţă le era readusă astfel la cunoştinţă.

Huston şi-a dat seama de cele ce se petreceau cu ei. Liniştit acum asupra intenţiilor lor, el le-a adresat din nou câteva cuvinte prieteneşti de încurajare, apoi l-a tras pe Keith pentru a se duce cu el împreună la Archibald Mac Farley, cu care voia să aibă o convorbire asupra situaţiei ce i se părea cu mult mai gravă decât voia s-o mărturisească optimismul său de paradă. Inginerul era atât de afectat de maniera în care camaradul său îi luase apărarea, încât pe drum i-a mulţumit în termeni emoţionaţi, cu lacrimi în ochi.

- Mi-aş da viaţa cu plăcere dacă în felul acesta aş şti că pot să repar o mică parte din răul pe care l-am cauzat.

Şi erau în aceste cuvinte ale omului până atunci atât de încăpăţânat în recea lui ambiţie şi orgoliul său nesăbuit, un accent de sinceritate şi de disperare, încât generos, Huston a încercat cele mai potrivite cuvinte ca să-l îmbărbăteze ...

Târziu după-amiază, Edwig Rough revenea singur la campament. Era lesne de ghicit numai văzând figura sa

consternată, că aducea ştiri proaste. Cu o voce pe care emoţia o făcea să tremure, le-a povestit lui Keith, Huston şi lui Archibald Mac Farley cum descoperise trupurile fără viaţă ale lui Jim Patt şi Franck Gordon.

- Au căzut la intrarea defileului, a explicat el. Mi-am dat imediat seama că orice încercare de a-i readuce la viaţă era inutilă. Am legat linia telegrafică la acel loc, dar am putut constata că pe parcursul străbătut de avalanşă trebuie să mai existe şi o altă ruptură, mult mai jos, spre vale.

Clipa era gravă. Fără ezitare, acel care era cauza dezastrului s-a ridicat declarând că porneşte să realizeze ceea ce doi eroi necunoscuţi nu izbutiseră.

- Este o datorie a cărei onoare de a o duce la bun sfârşit o revendic eu, a spus el cu căldură. Aminteşte-ţi, Huston, de cele ce ţi-am spus azi-dimineaţă.

Nimic n-a putut să înfrângă sălbatica hotărâre a lui John Keith. Îndrăzneţ, el şi-a făcut pregătirile şi a pornit la drum. Edwin Rough, pe trăsăturile căruia nu se citea oboseala, s-a oferit să-l însoţească pentru a-l conduce pe drumurile îngheţate, ce le străbătuse până acum de două ori..

V. ÎNCERCARE NEREUŞITĂ

Furtuna şi-a sporit violenţa odată cu venirea serii. La Summit Camp emoţia era intensă, nesiguranţa zilei următoare începea să îngrozească sufletele cele mai aspre şi aceeaşi întrebare stăruia în mintea tuturor :

Cum vor izbuti ajutoarele atât de mult sperate, şi de care depindea existenţa lor, să le parvină ?

Înghesuiţi, oamenii sufereau de foame în tăcere.

Huston a căutat să încurajeze tot timpul, forţându-se să ridice moralul fiecăruia şi întreţină speranţele în inimile cela mai dezolate.

Noaptea trecea într-o aşteptare mortală. Doi răniţi cedaseră. Şeful personalului şi preşedintele au hotărât să ascundă vestea tristă, pentru a nu spori disperarea generală.

Palidă, cu trăsăturile obosite, Ginette se ocupa de toţi acei care aveau nevoie de ajutoarele sale. Ea nu aflase decât după plecarea lui Keith de curajoasa tentativă pe care pornise inginerul s-o înfăptuiască şi pe măsură ce orele treceau fără ca să sosească cea mai mică ştire de la el, ea simţea cum o copleşesc cele nai funeste sentimente.

A doua zi dimineaţa Huston a rugat-o să se odihnească şi numai după continue insistenţe Ginette a promis să cedeze afectuoaselor sfaturi, Însă numai după ce a sfârşit sub supravegherea doctorului Carter câteva pansamente. O jumătate de oră mai târziu, voind să treacă în camera ei, Ginette a păşit prin birou ca să afle ultimele noutăţi şi l-a găsit pe tatăl ei convorbind cu şeful personalului, Pe un colţ al mesei, într-un pachet, era pregătită o pereche de schiuri. Imediat, presimţind cu o teamă nelămurită răspunsul pe care urma să-l primească, a întrebat :

- Pentru cine sunt ... acestea ?

- Pentru mine, domnişoară, a răspuns Huston .Nu mai pot suporta mult timp această aşteptare zadarnică. Pornesc în căutarea lui Keith şi a curajosului său tovarăş. Voi încerca

ca şi ei cu orice preţ comunicaţia cu Dominion, deoarece mă tem că nici ei n-au reuşit.

- Nu ! Nu ! Jack, dumneata n-ai să pleci. Nu vreau. Este un pericol de moarte. Cum aş mai putea trăi eu ştiindu-te acolo jos, luptând contra naturii în mijlocul acestei furtuni ?

Ea a aruncat aceste cuvinte cu o vehemenţă care l-a surprins pe Archibald Mac Farley, dar care a făcut să-i bată inima tânărului mult mai repede ca de obicei. El şi-a aruncat privirea hotărât în frumoşii ochi înlăcrămaţi ai Ginettei şi a citit în ei în această clipă, în care fata mărturisea că tremură pentru el, expresia unui sentiment care era mai mult decât prietenia, mai mult decât interesul afectuos. O bucurie de nedescris i-a umplut sufletul şi a simţit o energie dublă pentru îndeplinirea operei de salvare pe care era hotărât să o îndeplinească.

Emoţionată, fata l-a tras la fereastră , pentru a-l convinge de nebunia unui risc prin traversarea munţilor prin zăpada care nu contenea.

Deodată, ea a încetat să tremure. Observase câţiva oameni care alergau, bătrânul contramaistru înainta ducând cu greu corpul inginerului.

- Vezi ? e mort, a gemut ea. Huston s-a grăbit să deschidă uşa.

Extenuat, gâfâind, bravul bătrân a intrat încărcat cu greaua sa povară. Repede, tânărul l-a ajutat să întindă pe o canapea trupul nefericitului Keith, care nu mai dădea nici un semn de viaţă.

- Liniştiţi-vă... a exclamat Rough, trăieşte, doar că n-am putut trece peste defileu ...a căzut fără cunoştinţă la capătul forţelor... Dacă l-aş fi abandonat pentru a mă duce mai departe, ar fi murit acolo ... N-am avut de ales ... am revenit.

În aceste cuvinte simple erau toată nobleţea unui devotament, unui eroism mai mult decât admirabil. Huston a strâns călduros mâna subordonatului său şi trimis în grabă după doctorul Carter, care examinându-l rapid pe nefericitul Keith a hotărât să fie transportat la ambulanţă, unde să i se dea îngrijirile pe care le cerea starea lui.

- Sunteţi hotărât să plecaţi, domnule Huston, l-a întrebat Tomy Foster, care intrase tocmai atunci înăuntru.

- Mai mult ca oricând şi chiar acum, prietene, te îndoiai ?

- Nu. Am auzit din camera alăturată cât de hotărât sunteţi şi vă rog să-mi permiteţi ca să vă întovărăşesc.

- Dar soţia dumitale, Foster, copilul ?

- Nu i-am ascuns Emmei intenţia mea de a vă întovărăşi. Acum plânge, dar şi-a dat seama că devotându-mă alături de dumneavoastră pentru salvarea tuturor, mă devotez în acelaşi timp pentru cele două fiinţe care-mi sunt atât de scumpe..

Huston a înţeles că tânărul secretar este animat de o hotărâre cu adevărat bărbătească. Ştia de asemenea că se putea bizui pe devotamentul său, aşa că, punându-i mâna pe umăr şi silindu-se să-şi ascundă emoţia, el i-a răspuns simplu :

- Eşti un băiat curajos cu o inimă de aur. Primesc. Să ne grăbim, nu avem nici o clipă de pierdut.

Emma Foster sosise şi ea în cameră şi dureros resemnată urmărea cu o privire îngrozită pregătirile de plecare ale celor doi tineri. Ginette, din contra, era revoltată. Ea a apucat braţul lui Jack şi fără a fi auzită de tatăl ei, de Tomy şi de Emma, a încercat pentru ultima oară să-l facă să renunţe la această periculoasă expediţie. Dar cu vocea hotărâtă el a răspuns :

- E rândul meu de această dată să risc această aventură.

- E rândul dumitale ? De ce ? Nu eşti cu nimic vinovat de cele ce s-au întâmplat. Nu este exclus dacă pleci să nu mai revii: Trimite pe altul.

Încet, tandru, Huston a răspuns :

- Gândeşte-te bine la cele ce spui ... de ce nu imiţi admirabilul exemplu de curaj şi exemplu pe care ţi-l dă doamna Foster.? De ce crezi că sunt arăt de laş încât să ascult sugestia pe care mi-ai făcut-o ?

Învinsă, Ginette şi-a dat seama de slăbiciunea ei şi cu un semn imperceptibil al capului ea a mărturisit că e gata să accepte supremul şi eroicul act pe care Jack Huston urma să-l înfăptuiască pentru salvarea atâtor vieţi omeneşti

- Datoria trebuie să primeze acum înaintea oricui ... Voi fi curajoasă, dar află că în aceste minute am tremurat pentru viaţa dumitale, am putut citi în inima mea şi am priceput că te iubesc ... Şi că te-m iubit întotdeauna...

Dacă momentul n-ar fi fost atât de tragic, cu siguranţă că Ginette n-ar fi ezitat mult timp înainte de a mărturisi astfel secretul inimii sale.

Plin de bucurie, mai hotărât ca întotdeauna să ducă la capăt sarcina pe care şi-o asumase, Huston, sub privirea înduioşată a lui Archibald Mac Farley, a zâmbit, cu o lacrimă în colţul ochilor, şi a ieşit brusc trăgându-l în urma sa pe Tomy.

VI. CONVOIUL SALVATOR

Câteva ceasuri mai târziu, frânţi de oboseală, cu respiraţia tăiată de vântul îngheţat, care nu încetase să sufle în rafale violente, Jack şi Tomy au ajun la intrarea defileului, acolo unde cei doi telegrafişti căzuseră victime ale datoriei. . La vederea corpurilor celor doi camarazi acoperiţi de zăpada care forma un linţoi imaculat, tânărul secretar şi-a oprit cu greu un hohot de plâns. O slăbiciune împotriva căreia i se părea imposibil să lupte l-a copleşit şi a simţit picioarele slăbind şi ar fi căzut cu siguranţă la pământ, dacă tovarăşul său nu l-ar fi susţinut viguros, spunându-i :

-Curaj, prietene, curaj. Stăpâneşte-ţi voinţa şi nervii. Lasă sentimentalismele şi slăbiciunea. Să salutăm pentru ultima oară pe acei care ai pierit la îndeplinirea misiunii, căreia ne-m oferit noi acum şi înainte ! Gândeşte-te la micuţul dumitale, la soţia înflămânzită, la toţi tinerii care aşteaptă cu groază acolo sus ajutoarele pe care le-am promis şi în care si-au pus ultimele speranţe.

Galvanizat de aceste cuvinte bărbăteşti, Tomy s-a ridicat într-o tresărire de energie nouă şi a pornit prin defileul pe care încă nu-l străbătuse, pe urmele şefului său. Nimeni nu poate descrie ceea ce însemna mersul lor prin vântul care le

sfâşia obrajii,. pe o temperatură de treizeci de grade sub zero. Mergeau aproape mecanic înainte urmând linia stâlpilor telegrafici şi căutând punctul unde se produsese ruptura firelor. Noaptea se lăsase, însă din fericire zăpada încetase să mai cadă, norii grei care îngreunau atmosfera se risipiseră şi pe deşertul îngheţat luna proiecta razele luminoase care permiteau celor doi oameni să se orienteze. Avansau însă din ce în ce mai încet, cu adevărat la capătul rezistenţei fizice şi pe punctul de a se abandona sorţii, care le părea inevitabilă. Deodată însă, după miezul nopţii, Huston a scos o exclamaţie de bucurie. Doi sau trei stâlpi de telegraf zăceau la pământ cu firele rupte.

- Curaj, Tomy, a făcut el. Aici trebuie să fie ruptura pe care ne-a semnalat-o Edwin Rough. Dacă nu mai există şi o alta mai jos la vale, suntem salvaţi .

Şi-a adunat toate forţele pentru a ajunge la primul stâlp rămas în picioare. S-a căţărat cu o agilitate care nu mai era de aşteptat de la membrele sale îngheţate, şi-a scos aparatul de telegrafie, a aşteptat cu teamă câteva secunde. Apoi a izbucnit cu un indescriptibil accent de fericire :

- Dumnezeu fie lăudat, Tomy, suntem la capătul firului.

Curajosul băiat a răspuns imediat de jos prin această implorare care mărturisise cele mai scumpe intenţii ale lui :

- Spune-le mai ales să aducă lapte ... pentru copil.

Aparatul telegrafic al lui Jack Huston a ajuns la Dominion tocmai în clipa în care cei de acolo erau mai neliniştiţi. Neputând să comunic de trei zile cu Summit Camp. Nimeni nu putuse bănui desigur drama care se

desfăşurase acolo şi dezastrul provocat de avalanşă. Se credea doar că o furtună violentă dezlănţuindu-se pe platouri rupsese firele telegrafice. Faptul nu era excepţional, deoarece echipe bine organizate cu perfectul utilaj de care se dispunea la campament reparaseră întotdeauna pagubele în cel mai scurt timp. Niciodată până acum nu trecuse un răstimp atât de mare până când staţiunea şi postul avansat să reia comunicaţia ...

Doi funcţionari vegheau în permanenţă. De la primele cuvinte pe care le înregistra telegraful şi care le vesteau catastrofa şi urgenţa ajutoarelor de orice fel, unul dintre ei a pornit să trezească pe agentul superior care comanda la Dominion. Acesta locuia în baracă. Nu i-au trebuit nici cinci minute până să ajungă la manipulator, cu trăsăturile îngrozite. Au mai trecut câteva minute. Apoi la celălalt capăt al firului Jack s-a lăsat să alunece lângă Tomy şi la baza stâlpului pe care se căţărase, el a anunţat entuziasmat :

- Sunt salvaţi cei de sus ! De câteva zile există la Dominion un curăţitor de zăpadă recent inventat, care face minuni. Va fi pornit imediat şi o să deschidă un drum coloanei de ajutor care se formează de urgenţă ... Va fi lapte, linişteşte-te, Tomy...Cât despre noi, dacă rămânem aici, vom fi cu siguranţă pierduţi. Ne mai trebuie puţin curaj, mai ales că ne-am îndeplinit însărcinarea. S-o pornim spre Dominion până când vom întâlni curăţitorul de zăpadă, care ne va duce apoi sus la campament.. Din nefericire este cu neputinţă să anunţăm telegrafic prietenilor noştri ştirea cea bună,

deoarece cred că ai văzut şi dumneata la intrarea defileului că reparaţia provizorie făcută de Edwin Rough n-a ţinut ...

*

În acest timp la Summit Camp teama creştea cu fiecare clipă şi situaţia, prin forţa lucrurilor, era cu atât mai gravă. Ginette ţinuse ca în noaptea aceea Emma Foster să stea cu ea şi pe măsură ce orele treceau, cele două femei, frânte de oboseală, epuizate, tremurau pentru acei care se devotaseră

generos salvării tuturor. Între ele, fragedul copil, la care Tomy nu încetase nici o clipă să se gândească, dormea agitat şi când s-a trezit a început să strige după mâncare. Dar nu se mai găsea la campament nici un singur strop de lapte. Înduioşat, Archibald Mac Farley s-a ridicat penibil din fotoliul în care se cuibărise. El l-a luat pe micul Fred în braţe şi cântându-i încet căuta să-l silească să uite de foamea care îl tortura.

Dar foamea se făcea din ce în ce mai crud simţită şi printre bărbaţii aflaţi în sala comună ... Goală de orice provizii, cantina le servea numai de azil. Închişi într-un mutism sălbatic, ei aşteptau miracolul care putea să-i salveze, dar se îndoiau pe măsură ce timpul trecea că Huston şi Tomy vor reuşi să îndeplinească acest miracol. Câte unii încercau să doarmă ca să uite. Alţii, cu dinţii strânşi, se sileau să se gândească la altceva, jucând maşinal o partidă de dame sau de domino. Erau totuşi oameni mai puţin deprimaţi. Oameni care încercau să nu e lase doborâţi

Dimineaţa, unul dintre aceştia l-a eliberat pe Bull, care închis în cămăruţa în care devorase de mult mica sa porţie de biscuiţi, bătea puternic în uşă şi scotea urlete pe care nici cei mai solizi nervi nu le puteau suporta. El s-a repezit cu gura deschisă, ochii scoşi din orbite şi a cerut impetuos de mâncare. Când i s-a spus că în tot campamentul nu mai există nici o fărâmă de alimente, a izbucnit în blesteme şi înjurături. Apucat de un adevărat acces de nebunie furioasă, el a început să spargă totul împrejur, apoi a ieşit afară. Timp de două ore s-a învârtit ca o bestie sălbatică prin resturile campamentului, căutând să descopere alimente prin ruine şi nereuşind, s-a îndreptat cu pas hotărât spre locuinţa lui Archibald Mac Farley. Chang tocmai ieşise, lăsând uşa deschisă. Bull a intrat în casă şi de aici în bucătărie şi a început să cerceteze peste tot. N-a descoperit decât o sticlă de rom pe jumătate plină, uitată de multă vreme într-un colţ şi pe care el a dus-o cu satisfacţie la gură, înghiţind-o dintr-o dată. Acest abuz de alcool l-a făcut să-şi uite pentru o clipă foamea. El a trecut în culoar. A împins o uşă şi s-a găsit în camera în care Ginette şi Emma aşteptau într-o totală uitare de sine în faţa micuţului Fred, liniştit de puţină apă cu zahăr, să se întâmple ceva. Omul s-a purtat atât de hidos, încât cele două femei n-au putut să-şi reţină un strigăt de groază,

Bruta a înaintat cu braţele întinse, cu un rictus groaznic al buzelor, spre Ginette.

Din camera alăturată, auzind dublul strigăt, Archibald Mac Farley a alergat atât de repede cât îi permitea slăbiciunea lui extremă, a văzut pericolul n care se afla fiica

sa şi a vrut să intervină. Bull însă, l-a doborât cu o puternică lovitură în obraz şi a apucat brutal pe Ginette, care a leşinat în braţele lui. În spatele lui Bull, Emma a apucat o bucată groasă de fier, şi adunându-şi toate puterile, a repezit-o în capul fiorosului individ.

*

Aproape în aceeaşi clipă, de afară s-a auzit o puternică fluierătură. Sosea marele curăţitor de zăpadă, precedând cu puţin convoiul care aducea ajutoarele necesare tuturor celor aflaţi în campament.

S-au auzit atunci în staţiune râsete nervoase, delirante, o bucurie nebunească de neînchipuit, expansiuni nesfârşite între Ginette şi Jack Huston, între Emma şi Tommy Foster, ale cărui buzunare erau pline cu ambalaje de lapte conservat. Apoi şeful personalului eschivându-se de la mulţumirile şi felicitările care-l acaparau din toate părţile, s-a interesat de stare răniţilor .

-Acum răspund eu de ei, a spus doctorul Carter, cu excepţia lui John Keith. Inginerul este atins de o congestie pulmonară agravată de nişte complicaţii care nu iartă.. Orele sale sunt numărate. N-am spus nimănui nimic pentru a nu adăuga o impresie dureroasă în plus situaţiei tragice în care ne aflăm.

La fel de dureros impresionat ca şi Ginette, Huston s-a îndreptat imediat cu fata preşedintelui la patul de suferinţă al camaradului său.. Acesta văzându-i venind, a înţeles că orice coşmar s-a terminat şi a zâmbit trist. Avea intuiţia,

certitudinea chiar, că este pierdut şi în acelaşi timp vedea aprinzându-se în ochii celor doi zorile iubirii.

- Vă doresc din tot sufletul, a murmurat el, bucuriile pe care le meritaţi. Eu nu mai am curajul să trăiesc după nenorocirea pe care am cauzat-o din pricina orgolioasei mele orbiri. Dumnezeu mă iartă chemându-mă la el. Iertaţi-mă şi voi.

În timp ce cu lacrimi în ochi Ginette s-a aplecat spre el, Huston mişcat până în fundul inimii, se silea zadarnic să-l convingă că exagera responsabilităţile sale şi starea în care se găsea.. Încet, inginerul şi-a lăsat capul pe spate şi în plină luciditate şi-a dat sufletul. Cu biblia în mână, Archibald Mac Farley a citit la picioarele patului rugăciunea morţilor.

Această moarte nu putea decât să arunce un sumbru văl de tristeţe pe fericirea ce se năştea pentru Jack şi Ginette. Dar amândoi aveau în faţă un viitor luminos.

S F Â R Ş I T